

stemmes under Hensyn til det samlede Arbejde, og Personalet ansættes paa Stedet til Besørgelse af begge, respektive alle 3 Tjenester.

Ud fra disse Betragtninger er der i Kommissionen opnaaet Enighed om at foreslaa, at Kontrakten om Besørgelse af Post- og Telegrafforretninger respektive af Stationerne og Posthusene, saalænge de ønskes forenede, ikke mere afsluttes med den enkelte Tjenestemand men som Entreprisekontrakt med Institutionerne.

Det skal endelig tilføjes, at Kommissionen har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorledes Forholdet er ordnet i vore Nabolande. Medens man i Norge har en Ordning, der falder ret nøje sammen med den hidtidige Ordning herhjemme, er man i Sverige i 1909 kommet ind paa et System, der paa flere Punkter frembyder Interesse, uden at man iøvrigt har Oplysning om, hvorvidt det har virket tilfredsstillende. Efter dette System har Statsbanerne og de fleste Privatbaner taget Postarbejdet ved de Landstationer, hvor intet selvstændigt Posthus findes, i Entreprise. For hver enkelt Privatbane oprettes en Overenskomst mellem denne og Generalpoststyrelsen, hvorved Banen paatager sig at stille Lokaler og Personale til Raadighed for Postforretningerne samt at forpligte sit Personale til at udføre disse Forretninger. Formularer til saadan Overenskomst findes blandt Kommissionens Arkivalia. Postvæsenet yder saavel Statsbanerne som Privatbanerne en Betaling, der beregnes for hver enkelt Station efter et Pointssystem paa Grundlag af Arbejdet. Statsbanerne yder for sit Vedkommende »Poststationsforstanderne« en fast aarlig Godtgørelse efter 3 Satser, der retter sig efter Stationens Klasse (som Jernbanestation). Der kan ogsaa ydes Medhjælpspersonalet en mindre Godtgørelse for Deltagelse i Postarbejdet. Differencen mellem den af Postvæsenet ydede Betaling og den af Banerne udbetalte »Poststationsforstanderløn« betragtes som en Godtgørelse til

Banerne for Ydelse af Medhjælp, Lokaler, Opvarmning, Belysning m. v.

Under Forudsætning af den antydede Ændring i Kontraktsforholdet opstaar det Spørgsmaal, om Godtgørelse til de paagældende Stationsforstandere og Postmestre skal ydes kontant eller ved at vedkommende Tjenestemænd klassificeres i den Etat, de tilhører, under Hensyn til de i Entreprise tagne Forretninger. Med Hensyn til dette Spørgsmaal er Kommissionen naaet til den Anskuelse, at saadan Klassifikation ikke logisk kan forsvares. Allerede ovenfor er gjort opmærksom paa den Frygt for Entreprisystemet, som er til Stede hos de ved Privatbanerne ansatte Stationsforstandere. Denne Frygt beror ikke mindst paa, at en Løsning af Spørgsmaalet om Godtgørelse ved Hjælp af Klassifikation jo ikke direkte kan overføres paa Privatbanernes Forhold, medens det saavel for det almene Synspunkt som af Hensyn til de ansatte afgjort bør tilstræbes, at Forholdet ordnes ens for Statsbanerne og Privatbanerne. Men ogsaa for Statsbanernes Vedkommende vil en Klassifikation med Henblik paa Postforretningerne bringe en Række Urimeligheder. Man skal i saa Henseende først paapege, at Holdepladserne kun har een Klasse og derfor ingen Godtgørelse kan faa, idet det vel næppe kan tænkes, at en Holdeplads ved Hjælp af Postforretningerne kan bringes op i Stationernes Klasse med tilhørende Udvidelse af de jernbanemæssige Forretninger, naar et jernbanemæssigt Synspunkt kun henviser den til Holdepladsernes Klasse. Og for Stationernes Vedkommende vil et Klassifikationsprincip, der medfører en relativ Nedrykning af de store Stationer, hvor der ikke kan være Tale om Postforretninger, til Gunst for de jernbanemæssig set mindre Stationer med Postforretninger, forekomme faglig urimeligt. Kommissionen maa derfor foreslaa, at Godtgørelsen til Bestyrerne ydes som et særligt Løntillæg efter Satser